

VÌ MỘT NĂM MỚI

NHIỀU THÀNH TỰU!

Nhìn lại một năm và nghĩ về những dự định cho một năm mới cận kề của nhiều bạn làm văn hóa nghệ thuật do phòng viên ghi lại trong khoảng khắc gặp gỡ cuối năm được thể hiện ở những trang phỏng vấn này. Dù bận rộn « năm hết Tết đến » nhưng không ai quên hướng đến một năm hoạt động nghệ thuật đủ đầy và sung sức.

V.H.N.T.

Chúng tôi gặp Hồ Khắc Chí (nghệ sĩ đàn bầu, giảng viên Nhạc viện Hà Nội) và Thủy Cái (diễn viên quan họ) trong một ngày cuối năm. Hai bạn vẫn còn mang không khí sôi nổi của một chuyến đi biểu diễn dài ngày ở I-ta-li-a.

HỒ KHẮC CHÍ : Một lần nữa ca nhạc dân tộc lại được hoan nghênh và tán thưởng ở nước bạn. Trong đợt biểu

diễn hơn một tháng rưỡi tại 28 thành phố, trong đó có những thành phố lớn như Rô-ma, Mi-la-nô, Tô-ri-ô, Giê-nô-va... Những người I-ta-li-a sành nghệ thuật đã đánh giá : So với nghệ thuật một số nước châu Á, thì nghệ thuật dân tộc Việt Nam sinh động và tươi trẻ. Những người làm nghệ thuật dân tộc chúng tôi hết sức tự hào, đồng thời thấm thía sâu sắc đường lối văn nghệ của Đảng, đã đem lại chỗ đứng xứng đáng cho nghệ thuật dân tộc, nuôi dưỡng và tạo điều kiện cho phát triển tới những đỉnh cao. Có thể nói chắc chắn rằng : Nghệ thuật dân tộc có tiền đồ rất rạng rỡ. Các bậc làm cha mẹ đừng bỏn khoăn, tự ti khi con cháu mình học âm nhạc dân tộc. Với tư cách là người biểu diễn và là nhà giáo, tôi sẽ cố gắng hết sức mình truyền đến cho người nghe và học sinh thân yêu của tôi biết yêu và biết quý những cung bậc của cha ông đã ngàn đời thấm sâu vào tâm hồn dân tộc... Chúng ta sẽ có những nghệ sĩ đàn bầu

tộc nổi tiếng đứng bên cạnh những nghệ sĩ pi-a-nô Đặng Thái Sơn, Tôn Nữ Nguyệt Minh, những vi-ô-lông Khắc Huê, Khắc Vân v.v...

Một năm mới lại đến đem lòng phấn khởi cho tiếng đàn, tiếng hát dân tộc, đồng thời làm trẻ lại nó bằng sức sáng tạo của con người.

THUỶ CÁI : Bốn mươi chín làng quan họ đã để lại cho đất nước một kho tàng di sản văn hóa phong phú, đậm đà bản sắc dân tộc. Nhưng có một đạo, hình như người nghe lãng quên những « liên anh, liên chị » chúng em và định đưa vào viện bảo tàng! Lúc đó, em vẫn hát, mà tình thì lại đượm buồn. « Người ơi, người ở đứng về... », « Ngồi tựa mạn thuyền », « Quan họ... chúng em về », « Tà áo ước đắm như mưa »... Nhưng buồn rồi em lại thấy vui, vì với sức sống của nó, nó đã làm đẹp cho đời. Như từ trong bảo tàng đi ra, nó làm kinh ngạc bạn bè ta trên thế giới : lung linh và huyền ảo, tha thiết và ngọt ngào!